

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 3905 van 22 november 2007
in de zaak X/ IVde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraanse nationaliteit, op 6 augustus 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. FLACHET en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 8 mei 2005 het Rijk binnen en diende op 19 mei 2005 een asielaanvraag in. Op 6 september 2005 werd zijn asielaanvraag ontvankelijk verklaard. Op 18 juli 2007 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U heeft de Iraanse nationaliteit en u bent afkomstig van Shiraz. Volgens uw verklaringen bent u homoseksueel. Op 25/1/1384 (14 april 2005 in de Gregoriaanse jaartelling) bevond u zich bij uw vriend X thuis samen met uw vriend X en X zelf. Jullie dronken samen wijn en toen de avond reeds ver gevorderd was heeft u op de bovenverdieping ook seksuele betrekkingen gehad met X. Op jullie vraag heeft X jullie gefilmd terwijl u en X aan het vrijen waren. Na deze vrijpartij hebben jullie beneden verder wijn gedronken en keken jullie nog eens samen naar de beelden die X van jullie gemaakt had. Jullie luisterden ook nog naar luide muziek. Op zeker ogenblik*

echter kwam de buurman klagen over het volume van de muziek. Het kwam tot een woordenwisseling en de buurman ging kwaad terug naar huis. Een uurtje later zagen jullie door het raam dat de politie voor de deur stond. X verklaarde dat hij de agenten met wat geld zou kunnen afschepen, maar u koos ervoor om via de tuin het pand te verlaten. U ging naar huis en de volgende dag (26/1 of 15 april 2005) belde u 's middags naar het huis van X. Zijn broer X beantwoordde de telefoon en hij liet u weten dat X en X door de politie waren meegenomen. X wist u ook te vertellen dat de agenten de homevideo van uw vrijpartij hadden meegenomen. Hij voegde eraan toe dat er de volgende dag een rechtszaak zou plaatsvinden. U voelde zich niet meer veilig en u besloot om met de bus naar Karaj te vluchten. U bracht uw vader enkel op de hoogte van het feit dat u op alcoholconsumptie was betrapt en daarom een tijdje naar uw tante ging. Later die dag belde uw vader u terug omdat er een huiszoeking had plaatsgevonden en dat er films en CD's waren meegenomen. U zag hem ook nog kort voor u in de bus stapte, maar u vertelde hem op die dag de ware toedracht van uw probleem uiteindelijk niet. De volgende dag heeft u van X (een andere broer van X) gehoord dat X en X veroordeeld waren door de Algemene Rechtbank van Shiraz. U belde uw vader terug op, maar vertelde hem nog steeds niet wat er echt gebeurd was. U stuurde hem naar de ouders van uw vrienden. Hij belde u terug om te zeggen dat hij van de ouders van X en X gehoord had dat jullie alle drie waren veroordeeld en dat hij had gezien dat X zweepslagen had gekregen. X was veroordeeld tot zweepslagen, één jaar gevangenisstraf en steniging. U heeft bij verstek dezelfde straf gekregen (140 zweepslagen, één jaar gevangenis en steniging). X was veroordeeld tot zweepslagen en een boete van 200.00 toman omwille van alcoholconsumptie. Uw vader had dit allemaal mondeling op de rechtbank vernomen en was zo van de ware feiten op de hoogte gekomen. Hij raadde u aan om Iran te verlaten en is zelf nog naar Karaj gekomen om u uw reispaspoort, kleren en geld over te maken. U vluchtte naar België waar u op 19 mei 2005 asiel heeft aangevraagd. Na uw vertrek zouden er bij u nog een zestal huiszoekingen geweest zijn door mensen in burger. Sinds uw vader aan de andere familieleden de ware toedracht van uw vlucht uit de doeken had gedaan hebben ze allen (inclusief uw zus die zich in België bevindt) het contact met u verbroken. Ter staving van uw asielrelaas legde u een aantal certificaten en een foto neer van de sport die u beoefende (body-building) als ook informatie over een aantal recente executies in Iran. U bent in het bezit van uw shenaznameh (boekje van de burgerlijke stand), uw rijbewijs en uw legerkaart."

Ten gronde.

2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).
3. Nopens de status van vluchteling.

1. Verzoeker roept in dat hij als Iraanse homoseksuel tot een specifieke sociale groep behoort, en wegens zijn geaardheid wordt vervolgd in Iran. Verzoeker verwijst naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen, doch deze is in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet integraal van toepassing daar in de aangevochten beslissing de homoseksualiteit niet werd betwist, wat in casu gebeurt: *“Hier kan ook nog worden aan toegevoegd dat het opmerkelijk is dat u als homoseksueel in Brussel tijdens uw gehoor op het CGVS niets bleek te weten over de grootste manifestatie (gay-pride) van de homogemeenschap in België en zelfs niet weet hoe deze manifestatie wordt genoemd (zie CGVS, p. 7). Nochtans vond de gay-pride één dag na het gehoor op het CGVS plaats. Ook bleek u niets specifiek te kunnen vertellen over de Belgische homoscene (namen van café's, ontmoetingsplaatsen, organisaties, media) (zie CGVS, p. 6-7). Gezien u reeds twee jaar in België verblijft doen deze vaststellingen verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”*
2. Verzoeker stelt *“hierdoor erg aangedaan te zijn en wordt met dit ‘argument’ van het CGVS voor het eerst geconfronteerd sinds de ontvangst van de bestreden beslissing. Hij behoudt zich het recht voor zijn seksuele geaardheid met alle middelen van recht te bewijzen.”*
3. Vooreerst blijkt dat de lezing van betreffende passage uit het administratief dossier niet geheel correct gebeurde. Zo stelt verzoeker dat hij *“eergisteren in een bar”* was en ze zeiden *“dat er nu zaterdag een groot feest is. Welk? Gay-festival. Waar? Ik ken de naam van de bar niet. Feest in de bar? Inderdaad.”* Hieruit blijkt dat verzoekers verklaringen betrekking hebben op de bar en niet op de *gay-pride*.
4. Daarenboven valt uit de samenlezing van alle verklaringen in het administratief dossier en van het verzoekschrift op dat verzoekers relatie met zijn familie ernstig verstoord is geworden door zijn voorgehouden aanvaring met het gerecht. Het verzoekschrift stelt in dit verband: *“Voor zijn familie heeft verzoeker geen waarde meer.”* Ter terechtzitting herhaalt hij dat zijn vader zijn homoseksualiteit niet kan aanvaarden en ook zijn zus in België hem zijn seksuele geaardheid verwijt en meent dat hij haar in verlegenheid brengt binnen de Iraanse gemeenschap in België wanneer hij zich als homo bekend maakt. Verzoeker heeft zich dan ook in België discreet opgesteld zoals blijkt uit de getuigenissen ter terechtzitting neergelegd.
5. Ten slotte is verzoeker ondertussen reeds lang in België en heeft een vaste partner die ter terechtzitting aanwezig is. Verzoeker legt getuigenschappen neer die zijn vaste homoseksuele relatie bevestigen alsook zijn contacten met de homo-organisatie Tels Quels. Er zijn dan ook geen redenen te twijfelen aan verzoekers homoseksuele geaardheid. Verweerder heeft hierop ter terechtzitting geen nadere toevoegingen.
4. Wat betreft de vervolging in Iran herhaalt verzoeker dat hij bij verstek tot steniging veroordeeld werd. Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat dit onvoldoende wordt aangetoond omwille van een aantal lacunes en *“anomalieën in verzoekers verklaringen over het aangehaalde proces en de vonnissen. Zo blijkt u nauwelijks op de hoogte te zijn van de omstandigheden waarin de doodstraf tegen u zou zijn uitgesproken.”* En verder: *“U heeft trouwens ook geen weet van organisaties die voor een publieke echo zouden gezorgd hebben van de door u beweerde vonnissen in Shiraz (een grootstad met toeristen en universiteiten).”* En dit: *“Ondanks het feit dat u vanuit België nog contact heeft gehad met personen in Iran bent u er evenmin van op de hoogte of de straf van X, de man met wie u een relatie beweert te hebben gehad,*

intussen al dan niet zou voltrokken zijn, noch of er tegen zijn vonnis een beroep zou ingesteld zijn (zie CGVS, p. 4, 10 en 12)."

1. Verzoeker roept in dat hij *"duidelijk en van in het begin uiteen gezet heeft dat hij is ondergedoken de dag van de feiten zelf en later gevlucht en dat de enige informatie die verzoeker heeft over het proces hetgeen is dat zijn vader mondeling te weten kwam en hetgeen verzoeker weet via zeer beperkte informatie van de broers van X. Later verloor verzoeker alle contact."* *"Verzoeker is zelf bij verstek veroordeeld en was dus niet aanwezig. Hij is zelf geen jurist en heeft dan ook niet gevraagd of er advocaten bij betrokken waren. Hij kent slechts de inhoud van de vonnissen en had dus alle reden om te vluchten. Dit gebrek aan kennis van de juridische elementen in zijn zaak kan hem, gezien zijn onmiddellijke vlucht, niet verweten worden"*. Verzoeker voegt ten slotte toe dat hij tot op heden er niet is in geslaagd bewijzen te bekomen van zijn vluchtrelaas, en het hem evenmin is gelukt om opnieuw contact te leggen met kennissen in Iran of via bepaalde organisaties in Iran informatie zou kunnen bekomen over zijn zaak.
2. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat verzoeker geen minimale kennis heeft over het proces waarvan hij het voorwerp zou geweest zijn. Dit klemmt des te meer daar de bestreden beslissing terecht stelt: *"Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd) is in Iran de laatste jaren de beschuldiging van sodomie nooit de primaire aanklacht geweest voor een doodstrafvonnis."*
3. De bestreden beslissing wijst er vervolgens op dat de bewijslast voor het uitspreken van de doodstraf omwille van een homoseksuele relatie (X en X) in Iran zeer streng is en ook zeer strikt toegepast wordt. Anderzijds voegt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe dat artikel 120 van het strafwetboek bepaalt dat de religieuze rechter op basis van zijn eigen kennis eveneens een uitspraak kan doen over homoseksualiteit. De rechter *"moet daarbij wel de bron van zijn kennis specificeren. In de praktijk blijkt dat veroordelingen op basis van art. 120 in het algemeen niet meer voorkomen vanwege de relatief grote kans dat de bewezen verklaring in cassatie geen stand houdt"* (antwoorddocument Cedoca IR2007-042W van 03 juli 2007).
4. Verweerder meent dat de informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt gebaseerd is op verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen waaronder verschillende zeer recente bronnen. Verzoeker betwist dit en stelt *"de informatie over het niet voorkomen in Iran van veroordelingen voor sodomie als primair element is niet van toepassing op huidige zaak. Het blijkt wel degelijk voor te komen in Iran dat de rechter een veroordeling voor sodomie koppelt aan een veroordeling voor het gebruik van alcohol (zie stuk 6)."* Verzoeker meent dat de rechters in Iran voor het bewijs van homoseksueel gedrag, zich niet steeds aan het strenge systeem blijken te houden en baseert zich op een rapport van HRW (*"The 2007 hall of shame"*, zijnde stuk 5), met name waar, bij gebrek aan vier getuigen, de beoordeling mogelijk enkel bij de rechter ligt. Verzoeker herhaalt dat de religieuze rechter uitspraak kan doen op basis van zijn overtuiging en op indirecte bewijzen. Verzoeker roept in *"dat uit dit rapport duidelijk blijkt dat het strenge bewijssysteem niet zo nauw wordt toegepast, en dat de informatie waarop CEDOCA zich baseert, trouwens dateert van het jaar 2002, zijnde drie jaar voor de feiten waarover het gaat in huidige zaak."* Verzoeker wijst er verder op dat de video in beslag werd genomen, en dat *"in het licht van hoger vermeld rapport van HRW is het zeer aannemelijk dat de rechter die tot de beslissing kwam de video beschouwde als zijnde 'circumstantial*

evidence' or 'knowledge of the judge'", wat volgens verzoeker bevestig[d] wordt in een verslag van HOMAN (stuk 4).

5. Verzoeker betwist aldus de actualiteit van de informatie van CEDOCA in het bijzonder wat betreft de veroordeling enkel op basis van homoseksualiteit. Verzoeker ondersteunt zijn beweringen met een recent rapport van de UK Home Office van 4 mei 2007 (stuk 4 toegevoegd aan het verzoekschrift). Het CEDOCA antwoorddocument IR2007-042W van 3 juli 2007 baseert zich deels op een ouder UK-rapport van 25 juli 2006 (voetnoot 7). Het door verzoeker neergelegde recentere UK-rapport verwijst echter naar dezelfde veroordelingen door ophanging als de CEDOCA-antwoordnota en voegt op dit punt geen nieuwe elementen toe. De conclusies van dit rapport zijn meer genuanceerd alhoewel ook de CEDOCA-nota (weliswaar in een voetnoot) wijst op de betrekkelijkheid van bepaalde informatie over de executie van twee jongens op 19 juli 2005 en de juistheid van de feiten aan de basis van de veroordeling. Het wordt mogelijk geacht dat deze jonge mannen louter omwille van hun homoseksuele geaardheid werden opgehangen. Dit laatste wordt dan weer bevestigd in het UK Home Office-rapport door verzoeker neergelegd en door de Belgische Minister van Buitenlandse Zaken (stuk 8 toegevoegd aan het verzoekschrift) die de Iraanse ambassade om uitleg heeft gevraagd over deze kwestie. Ten slotte wijst verzoeker op de zeer recente uitspraken van de Iraanse President op de universiteit van Colombia (Verenigde Staten) waarbij hij ontkent dat er in Iran homoseksuelen zijn.
6. Uit het boven vermelde blijkt dat verzoeker onvoldoende gegevens aanbrengt over de beweerd gerechtelijke vervolging waardoor niet aannemelijk gemaakt wordt dat verzoeker en zijn vriend op 27/1/1384 (16 april 2005) veroordeeld werden tot een dubbele doodstraf die het gevolg zou zijn van cumulatieve inbreuken op de strafwet zijnde zijn homoseksualiteit en het vastgestelde alcoholgebruik. Bovendien is zeer de vraag of een dergelijke executie door steniging zou ontsnappen aan de aandacht van mensenrechtenorganisaties of organisaties die specifiek opkomen voor de bescherming van de rechten van homoseksuelen.
5. Anderzijds is het aannemelijk dat verzoeker voor de overige aangehaalde (mindere) feiten (alcoholgebruik, westerse video's) in opspraak is gekomen en dat daardoor zijn homoseksuele geaardheid bekend werd bij het gerecht en ook aan zijn familie kenbaar werd gemaakt en dat hij meent zich daarom te kunnen beroepen op artikel 48/3 § 2, f) van de Vreemdelingenwet.
1. Verzoeker maakt aannemelijk dat hij bekend is bij het Iraanse gerecht omwille van niet-islamitisch gedrag. De (gerechtelijke) gevolgen van vermoedens van homoseksueel gedrag zijn op dit ogenblik in Iran moeilijk te overzien te meer gezien de actuele campagne en veroordelingen tegen wat "zederverwilderings" wordt genoemd (stuk 4 neergelegd ter terechtzitting). In acht genomen alle elementen en de geloofwaardigheid van een aantal essentiële aspecten van de asielmotieven toont verzoeker aan dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens het behoren tot een specifieke sociale groep zoals bepaald in artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet.
2. Gelet op deze redenen, voldoet verzoeker aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967, en dient de vluchtelingenstatus te worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig Artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 22 november tweeduizend en zeven door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. B. AUGUSTEYNS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

B. AUGUSTEYNS.

K. DECLERCK.